

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.100/2022/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Borsai Nelly ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Borsai Nelly Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt Felperes1 (cím) I. rendű, Felperes2 (cím) II. rendű és Felperes3 (cím) III. rendű felpereseknek – a dr. Kovács Loránd ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt Alperes1 (cím) I. rendű és a Alperes2 (cím) II. rendű alperes ellen sajtóhelyreigazítás iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 10.P.20.035/2022/7. sorszámu ítélete ellen az alperes által 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 20 000 (húszezer) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 48 000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A www....hu internetes portál felelős kiadója a II. rendű alperes, azt az I. rendű alperes szerkeszti. napján ezen portálon megjelent „cikk szövege” című újságcikkben a felperesekre vonatkozóan állították, hogy:

„
cikk szövege
.”

[2] A felperesek 2021. december 17. napján postára adott és az I. rendű alperes által 2021. december 21. napján átvett levelükben helyreigazító közlemény közzétételét kérték, melynek határidőben az I. rendű alperes nem tett eleget. A felperesek ezért 2022. január 7. napján keresetet terjesztettek elő, amelyben az I. rendű alperest kérték kötelezni a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. §-a alapján a helyreigazító közlemény közzétételére a sajtótermék címlapján, jól látható helyen, saját költségen. Kérték a II. rendű alperes per költségekben való marasztalását.

[3] Tényállításuk szerint az I. rendű alperes azt a való tény, hogy NÉV nővére, az ő férje és férjének édesanyja tulajdonában állnak a cikkben megjelölt ingatlan tulajdoni hányadok, olyan hamis színben tünteti fel, mintha a megjelölt személyek NÉV strómanként segítenék, s az általuk tulajdonolt hányadok azért lennének a nevükre bejegyezve, hogy NÉV neve ne kerüljön a nyilvántartásba. A cikk kimondottan is valótlán tényként híreszteli, hogy NÉV sógora az címl úti ingatlan megvásárlásakor strómanként szerepelt. A valóság az, hogy az ingatlanokat NÉV érdekeltsége nélkül, személyétől függetlenül vásárolták, jelenleg is törlesztett bankkölcsönök igénybevételeivel.

[4] Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Hivatkoztak az Smtv. 12. §-ában foglalt feltételek hiányára, mivel a sérelmezett közlések a felperesek által megjelölt helyen nem jelentek meg, a cikk valótlán tényállítást nem tartalmaz. Az Smtv. 12. § (2) bekezdéséből

következően a jogosult a helyreigazító közlemény közzétételét a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon és terjedelemben kérheti, a sérelmezett közlések a sajtótermék címlapján nem jelentek meg, a kereset önmagában emiatt elutasítandó. A helyreigazító közlemény ellentmondásos: a felperesek egyaránt hivatkoztak a közlés valótlanosságára és ugyanezen közlések vonatkozásában hamis színben való feltüntetésre, mely a kereset elutasítását okozza, mivel a felpereseknek egyértelműen kell meghatározni, milyen jogalapon terjesztenek elő igényt. A felperesek keresetlevele tiltott keresethalmazatot tartalmaz, a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban Pp.) 496. § (6) bekezdése a keresethalmazatot kizárja. Vitatták, hogy valós tényeket hamis színben tüntettek volna fel: a cikk a Párt vezető politikusainak véleményét mutatja be; emellett az NÉV politikusról tartalmaz véleményt, a felperesek nem beazonosíthatóak az átlag olvasó számára.

[5] Az elsőfokú bíróság kötelezte az I. rendű alperest a Alperes1 elnevezésű internetes sajtótermékben, a 2021. november 18. napján megjelent 'cikk címe' című cikkel azonos módon, azonos betűmérettel és típussal, saját költségén a keresetben megjelölt tartalmú helyreigazító közlemény közzétételére és a II. rendű alperest a felperesek, mint egyetemleges jogosultak javára 150 000 forint perköltség, az állam javára 36 000 forint illeték megfizetésére.

[6] Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a felperesek által becsatolt, kinyomtatott cikkből nem megállapítható, hogy az valójában a címlapon jelent-e meg. Internetes sajtótermék esetén azonban nem is értelmezhető a címlap, hiszen egy adott cikkre kattintást követően csak a cikk olvasható, továbbá felsorolásszerűen az adott sajtótermék által olvasásra kínált további cikkek. Az Smtv. 12. § (2) bekezdése szerint a helyreigazító közleményt a sérelmezett részhez hasonló módon és terjedelemben kell közzétenni; a Legfelsőbb Bíróság PK 15. számú állásfoglalásából megállapíthatóan a közzététel bíróság által meghatározott módja nem a kereseti kérelem része. A Pp. 342. § (1) bekezdésében írtak alapján a bíróság csak a kereseti kérelmen nem terjeszkedhet túl, a közzététel felperes által kért módjához nincs kötve.

[7] A felperesek keresetükben egyértelműen megjelölték, hogy a sérelmezett újságcikkek melyek azok a részei, amelyek megítélésük szerint való tényeket hamis színben tüntetnek fel és melyek azok, melyek valótlanul tényeket híresztelnek; az alperesek által állított ellentmondásosság nem áll fenn.

[8] A Pp. 496. § (6) bekezdése nem engedi, hogy a sajtó-helyreigazításra irányuló keresetet más keresettel összekapcsolják, továbbá egyesítésre sem kerülhet sor. Azonban nem adható olyan megszorító értelmezése a jogszabálynak, amely kizárná, hogy több felperes ugyanazon sérelmezett újságcikkkel kapcsolatban egy perben érvényesítse igényét. A Pp. 496. § (6) bekezdéséből csak az következik, hogy a sajtóhelyreigazításra irányuló kereseti kérelem mellett nincs lehetőség más típusú kereseti kérelem (például személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása, erre alapítottan sérelemdíj megfizetése iránti) kereset előterjesztésére.

[9] A sérelmezett újságcikk nem a Párt vezető politikusával szembeni véleményként értelmezhető a felperesek tekintetében, hiszen azt a tényt állítja, hogy a tulajdonukban lévő ingatlan megszerzésére irányuló szerződések lényegében színleltek, csak NÉV képviselőjében, az ő érdekében jártak el; ami objektív módon igazolható tényállítás. A Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalása szerint a sajtóközlemény kifogásolt tényállításának valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani általában abban az esetben is, ha híven közli más személy tényállítását, nyilatkozatát, vagy átveszi más szerv (sajtószerv) közleményét. Mellőzte azonban a Pp. 237. § (2) bekezdésében írtak szerint a bizonyítási teherről való tájékoztatást, mivel érdemi ellenkérelmet az alperesek csak a tárgyalás napján terjesztettek elő, képviselőjük a tárgyaláson nem jelent meg, a Pp. 498. § (1) bekezdésére tekintettel azonban bizonyítás felvételének csak olyan bizonyítékokra lett volna helye,

amelyek a tárgyaláson rendelkezésre állnak, vagy amelyeket a felek legkésőbb a perfelvételt lezáró végzés meghozataláig felajánlottak. A mulasztásuk következményeit az alpereseknek viselniük kell.

[10] A Legfelsőbb Bíróság PK 13. számú állásfoglalása szerint sajtóhelyreigazítást az kérhet, akinek a személyére a sajtóközlemény – nevének megjelölésével vagy egyéb módon – utal, vagy akinek a személye a sajtóközlemény tartalmából felismerhető. A cikkben egy országosan ismert párt vezető politikusát, NÉV név szerint megjelölték, megjelölték továbbá a felpereseket hozzá fűző rokonsági fokozatot, így a felperesek az őket ismerők számára pontosan beazonosíthatóvá, felismerhetővé váltak, alappal kérhettek helyreigazítást.

[11] A felperesek által megjelölt valóságközlés tartalmát az alperesi ellenkérelem nem érintette. Figyelemmel volt arra, hogy a Pp. 342. § (1) bekezdése alapján a valóságközlés tartalma ezért nem volt vizsgálható, másrészt a becsatolt tulajdoni lapokból azok ténye a felvett kölcsönökre is kiterjedően egyértelműen megállapítható.

[12] A pervesztes II. rendű alperest a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perköltség megfizetésére.

[13] Az alperesek fellebbezésükben kérték a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását. Az ítéltábla felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (1) bekezdés és (3) bekezdés c), d) pontjaira alapították. Hivatkozásuk szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 500. § (1) bekezdés g) pontját és 342. § (1) bekezdését: egyértelműen a kereseti kérelem része, hogy a felperes hol és milyen formában kívánja megjelentetni a helyreigazító közleményt. E körben a kereset nem módosítható és a bíróság kötött a keresetben előadottakhoz e körben is. Amennyiben a felperes olyan helyreigazítási helyet és módot kér, amely nem felel meg az Smtv. 12. § (2) bekezdésében foglaltaknak, úgy a keresetet el kell utasítani. Márpedig a sérelmezett közlés nem a sajtótermék címlapján jelent meg, a cikknél való közzétételt pedig a felperesek kereseti kérelme nem tartalmazott.

[14] Az elsőfokú ítélet sérti továbbá az Smtv. 12. § (1) bekezdését, a helyreigazító közlemény első bekezdése teljesen értelmezhetetlen, az ezt követő két dőlt betűs, gondolatjellel tagolt bekezdés szerepeltetése a helyreigazító közleményben indokolatlan és értelmetlen. A cikk szövegének beidézése alaptalan, túlfeszíti a helyreigazító közlemény céljának és jogintézményének kereteit. Másodlagosan kérték a helyreigazító közlemény első és második bekezdésének mellőzését.

[15] Továbbra is hivatkoztak arra, hogy az I. rendű alperes a cikkben valós tényeket rögzített és azok alapján véleményt fogalmazott meg, vélemény helyreigazítás tárgya nem lehet.

[16] Az elsőfokú ítélet sérti továbbá a Pp. 496. § (6) bekezdését, mely a tárgyi keresethalmazat mellett az alanyi keresethalmazatot is kizárja. Mivel minden felperes vonatkozásában külön-külön elemzés, értelmezés és értékelés szükséges, a felperesek által kért alanyi keresethalmazatban történő elbírálás indokolatlanul elnehezíti a per ténybeli és jogi tartalmának meghatározását, mely összeegyeztethetetlen a sajtóhelyreigazítási per céljaival.

[17] Hivatkoztak továbbá arra, hogy a felperesek által kért valóságközlés alaptalan, a felperesek az abban foglaltakat nem bizonyították, másrészt a valóságközlés nem járul hozzá a helyreigazító közleményben foglaltak értelmezéséhez. Másodlagosan kérték a valóságközlés mellőzését.

[18] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a II. rendű alperes perköltség megfizetésére kötelezését kérték. Kiemelték, hogy a PK 15. számú állásfoglalás alapján a helyreigazító közlemény tartalmának megállapítása a bíróság hatáskörébe tartozik, melyet alátámaszt a Kúria Pfv.20.237/2021/4. szám alatti határozata is.

A Fővárosi Törvényszék gyakorlata szerint az internetes sajtótermékben megjelenő médiatartalom helyreigazításánál megfelelő a helyreigazítás tényének címdoldalon történő megjelentetése akként, hogy a helyreigazító közlemény a címdoldalon megjelenő hírből közvetlenül elérhető legyen a sérelmezett közlést hordozó cikkbe ágyazva. Az elsőfokú bíróság nem sértette az Smtv. 12. § (1) bekezdését, a kereset egyértelműen meghatározza, hogy az alperes mely tényeket tüntetett fel hamis színben, illetőleg milyen valótlan tényt híresztelt. A PK 12. számú állásfoglalásra tekintettel a sérelmezett közlések nem tekinthetők véleménynyilvánításnak. Az elsőfokú bíróság nem sértette a Pp. 496. § (6) bekezdését sem, a perben nem volt alanyi keresethalmazat, a felperesek a Pp. 37. §-a alapján célszerű pertársaságot hoztak csupán létre. Figyelemmel arra, hogy maga a cikk is NÉV családjára utal, akivel felperesek a cikk által is megjelölt hozzátartozói viszonyban állnak, értelmetlen lett volna külön-külön pert indítani. A felperesek a helyreigazító közleményben megjelölt tényeket bizonyították.

[19] A PK 13. számú állásfoglalásra hivatkozva kifejtették, hogy mivel a cikk címe NÉV családjára utal, így a felperesek mint családtagok és a cikkben megjelölt ingatlanok tulajdonosai jogosultak az igényérvényesítésre. Rámutattak, hogy az alperesek az elsőfokú eljárásban a valóságközlés tartalmát is kifogásolták.

[20] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el, és megállapította, hogy az nem alapos.

[21] Az alperesek fellebbezésükben az ítéltábla által gyakorolni kért felülbírálati jogkörként a Pp. 369. § (1) és (3) bekezdés c)-d) pontjait jelölték meg. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor döntését nem az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelés körében hozta, ekként a 369. § (3) bekezdés d) pontja a felülbírálat alapja nem lehet.

[22] Az alperesek fellebbezésükben az Smtv. 12. § (1) bekezdésének sérelmét állították az elsőfokú ítéletben meghatározott helyreigazító közlemény tartalmát támadva, állítva annak részben indokolatlan, részben értelmezhetetlen megfogalmazását. Az elsőfokú ítélet által meghatározott helyreigazítás támadott első, és dőlt betűvel szedett második bekezdése ugyanakkor pontosan egyezik a keresetlevélben (és az előzetes eljárásban) megfogalmazott helyreigazító közleménnyel; márpedig az alperesek az elsőfokú eljárás során nem hivatkoztak arra, hogy a helyreigazítás szövegezése ekként az Smtv. 12. § (1) bekezdésébe ütközne. Érdemi ellenkérelmükben csupán azt adták elő, hogy a felperes keresete ellentmondásos, mert két jogalapot tartalmaz. A Pp. 7. § 4. pontjára és 373. § (1) bekezdésére figyelemmel a védekezés ilyen tartalmú kiegészítése a fellebbezésben nem megengedett, az ellenkérelem megváltoztatását a sajtóperben a Pp. 500. § (2) bekezdés g) pontja is kizárja, ezért ezen fellebbezési hivatkozás nem volt vizsgálható.

[23] Az alperesek az elsőfokú eljárás során nem hivatkoztak a felperesek által kért valóságközlés aaptalanságára sem; ellenkérelmükben nem állították azt sem, hogy a helyreigazító közleményben szereplő valóságközlés nem járul hozzá a helyreigazító közleményben foglaltak értelmezéséhez. A fellebbezés ezen hivatkozása szintén a Pp. 500. § (2) bekezdés g) pontjába, illetőleg 373. § (1) bekezdésébe ütközik. Megjegyzi ugyanakkor az ítéltábla, hogy a bíróság maga állapítja meg a helyreigazítás szövegét; amelyből a PK 15. számú állásfoglalás szerint ki kell tűnnie a valótlan, illetve hamis színben feltüntetett tényeknek is; az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján ezen felül értelemszerűen az ezekhez képest valós tényeket is közölni kell. Az alperesek vitatásának hiányában a felpereseket nem terhelte bizonyítási kötelezettség a kért valóságközlésben foglaltak tekintetében, az elsőfokú bíróság a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján jogszabálysértés nélkül fogadta el valósnak az abban foglaltakat.

[24] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a felperesek által sérelmezett cikk nem véleményt, hanem tényállítást tartalmaz és így sajtóhelyreigazítás

tárgya lehet. Tényállításnak minősül mindaz, ami a valóság egy meghatározott mozzanatára, tényszerű adatra, eseményre vonatkozó olyan közlés, amely objektíven ellenőrizhető, valóságtartalmának megítélése nem mérlegelésen, hanem tudományos következtetéseken alapszik. A tényállítás ténylegesen megtörtént eseményekre, létező adatokra vonatkozik, valósága objektíve igazolható vagy cáfolható. Tényállításnak minősül az is, ha a médiatartalom céloz vagy utal az adott tényre, azt nem teljesen bizonyosként közli (PK 12. számú állásfoglalás, BH1990.256.) A sajtóhelyreigazítás iránti igény elbírálásánál a Legfelsőbb Bíróság PK 12. állásfoglalásának II. pontja szerint a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni; a kifogásolt közléseket valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

[25] A felperesek által sérelmezett cikk szerint egy címl úti ingatlant NÉV testvérének „cikk szövegrész”, mert nem akarták, hogy a pártelnök neve szerepeljen a tulajdoni lapon, inkább egy családi strómant választottak. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a sérelmezett cikk ezen állítása nem valamely tényre vonatkozó állásfoglalás, értékítélet vagy következtetés; annak valósága bizonyítható vagy cáfolható, az tehát tényállítás.

[26] A felperesek sem tették vitássá, hogy a cikkben szereplő ingatlanokat megvásárolták, nem vitatták NÉV-hez fűződő hozzátartozói viszonyukat sem. Az I. rendű alperes azonban mindezen való tényekre alapítva állította, hogy családi ingatlanbirodalmat hoznak létre, sugallta, hogy az ingatlanokat ténylegesen nem a felperesek, hanem NÉV szerezte meg.

[27] Hamis színben tünteti fel a valóságot a közlés, ha önkényesen kiragadott tényeket, tartalmi szempontból fogyatékos módon úgy tesz közzé, hogy emiatt téves következtetés levonására ad okot (BH1990.210., BH1989.480.), jellemző ez esetben olyan módon utalni vélt összefüggésekre, hogy abból meghatározott tényállításokra lehessen következtetni. A való tények hamis színben történő feltüntetése megtörténhet az adatok önkényes, rosszhiszemű kiválogatásával, csoportosításával, akár akként is, hogy az a vélemény látszatát kívánja kelteni, azonban tartalma szerint tényeket közöl. A való tények hamis színben való feltüntetését a sajtóközlemény egésze, a szöveg teljes környezete és a közlés tárgya alapján lehetséges megállapítani. A cikk azon megfogalmazásai, melyek szerint „cikk szövege”... „cikk szövege”... „cikk szövege” ... „cikk szövege”... „cikk szövege” egyértelműen azon következtetés levonására alkalmasak, mely szerint az ingatlanok ténylegesen NÉV-hez és nem a felperesekhez köthetőek, a felperesek csak strómanként jártak el. Az I. rendű felperes vonatkozásában a cikk ezt ki is mondja, míg a II-III. rendű felperesek vonatkozásában azt a tények csoportosításával, összefüggések láttatásával sugallja; azonban a tények ekkénti feltüntetése, a teljes cikk szövege ezen ténybeli következtetés levonására alkalmas.

[28] A cikk mindezeket ugyan a Párt általa meg nem jelölt vezető politikusainak állításaként tálalta, azonban a sajtójogi felelősség nem kerülhető meg azzal, hogy a valótlán tényállításokat a sajtószerv mások vélekedésére hivatkozva közli (EBH2000. 297.); a valótlán tényállítás híresztelése miatti felelőssége nem hárítható el arra hivatkozva, hogy a közölt információ mástól származik (BDT2020. 4129.).

[29] Az alperesek jogi érvelése szerint az Smtv. 12. § (2) bekezdésébe ütközik a felpereseknek a helyreigazítás címlapon történő közzétételére irányuló keresete, mert a sérelmezett közlések nem a sajtótermék címlapján jelentek meg. Ahogyan az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, a perben csatolt iratokból nem állapítható meg egyértelműen, hogy a cikket a címlapon vagy kizárólag a cikkeknel tették közzé. A sajtóhelyreigazítási perben ugyanakkor az állítást megfogalmazó felet terheli a bizonyítás (Kúria Pfv.IV.21.569/2019/4.), ezért ezen állításukat a perben az alpereseknek kellett volna bizonyítani; ilyen irányú bizonyítási indítványuk nem volt. A Pp. 265. § (1) bekezdésére figyelemmel a bizonyítatlanság következménye az alperesek terhére esik; azaz nem állapítható meg tényként, hogy a

sérelmezett cikk nem a címlapon jelent meg, vagy nem onnan volt elérhető; az alperesek e hivatkozása szintén nem alapos.

[30] Emellett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyezően jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a sérelmezett cikk közlése internetes hírportálon történt. Az Smtv. 12. § (2) bekezdésének alkalmazása körében internetes sajtótermék esetén figyelemmel kell lenni arra, hogy a sajtóhelyreigazítás jogintézménye nem a sérelmes tartalom kijavítására irányul, hanem az adott cikket olvasók tájékoztatására. Internetes sajtótermék esetén ezen cél elsődlegesen nem a sajtótermék felületéhez kapcsolódó archívumokban, keresési útvonalakon közzétett helyreigazító közleménnyel, hanem az eredeti cikkel azonos olvasófelületen (adott esetben főoldalon) elérhető helyreigazító közleménnyel teljesülhet. Az Smtv. 12. § (2) bekezdése a közzététel hasonló és nem az azonos módját követeli meg, hasonló módon történő közzétételnek minősülhet a bírói gyakorlat szerint, ha a főoldalon a helyreigazításra utaló cím jelenik meg és a címből közvetlenül, egy kattintással elérhető a helyreigazítás az internetes sajtótermékben. (Fővárosi Ítéltábla 32.Pfv.20.039/2019/5.)

[31] Az Smtv. 12. § (2) bekezdése a helyreigazító közlemény vonatkozásában csak annyit ír elő, hogy azt a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon és terjedelemben, lineáris médiaszolgáltatás esetén azzal azonos napszakban kell közzéadni. A Pp. 499. § (1) bekezdéséből következően amennyiben a keresetnek helyt ad a bíróság, az ítéletében határozza meg a közzététel módját és határidejét, illetőleg a helyreigazító közlemény szövegét. Ebből következően önmagában arra tekintettel, hogy a kereset a közzététel módját nem az Smtv. 12. § (2) bekezdésének megfelelően tartalmazza, a kereset teljes elutasítására nem kerülhet sor, e körben a kereseti kérelemhez kötöttség megsértése nem értelmezhető.

[32] A Pp. 496. § (6) bekezdés szerint sajtóhelyreigazításra irányuló keresetet más keresettel összekapcsolni vagy egyesíteni nem lehet, általában tehát egy felperes által egy alperes ellen egy kereseti kérelem előterjesztése lehetséges. A Pp. 500. § (1) bekezdése szerint a sajtóhelyreigazítás iránt indított per soronkívüli, speciális és gyorsított eljárási rend mellett zajló jogvédelmi eszköz, a törvényjavaslat indoklása szerint e pertípus funkciója a sérelmet szenvedett fél gyors és hatékony jogvédelemben részesítése. Az alperesek hivatkozásával szemben azonban ez nem vezethet a Pp. 496. § (6) bekezdésének merev, formalista értelmezéséhez, a perek indokolatlan többszörözéséhez (BDT2022. 4456.); az ítélkezési gyakorlat ugyanakkor valamennyi keresethalmazat típus tekintetében kialakított olyan kivételes szabályokat, melyek a pertípus megtartása mellett lehetővé teszik a keresetek halmozását vagy a pertársaságban történő fellépést. Ennek megfelelően az általánosan követett bírói gyakorlat megengedhetőnek találja az ugyanazon hírportálon vagy sajtótermék ugyanazon cikkében megjelent, tartalmukban, szövegezésükben azonos, vagy összefüggő közlések esetén több felperes együttes perindítását.

[33] A perbeli esetben a sérelmezett sajtóközlemény NÉV ... címet viseli és a felperesek ingatlanvásárlásainak egymás mellé helyezésével, felsorolásával, azok közötti kapcsolat sugalmazásával valósítja meg a való tények hamis színben való feltüntetését, melyre tekintettel a felperesek együttes keresetindítása nem tekinthető a Pp. 496. § (6) bekezdésébe ütközőnek.

[34] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] Az alperesek fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért viselni kötelesek a másodfokú eljárással felmerült költségeiket, valamint kötelesek megfizetni a felperesek fellebbezés folytán felmerült költségét a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint.

[36] A felperesek perköltségét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint számították fel, az ítéltábla azt a 3. § (3) bekezdése alapján az elvégzett ügyvédi

tevékenységgel arányosan határozta meg, melynek során figyelemmel volt arra, hogy a másodfokú eljárásban a felperesek jogi képviselője csupán ellenkérelmet szerkesztett, az ítéltábla tárgyalást nem tartott, azon nem kellett megjelenni.

[37] Az ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 59. § (1) és a Pp. 102. § (1) és 499. § (1) bekezdései alapján kötelezte a II. rendű alperest a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére.

Debrecen, 2022. március 18.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s.k. bíró